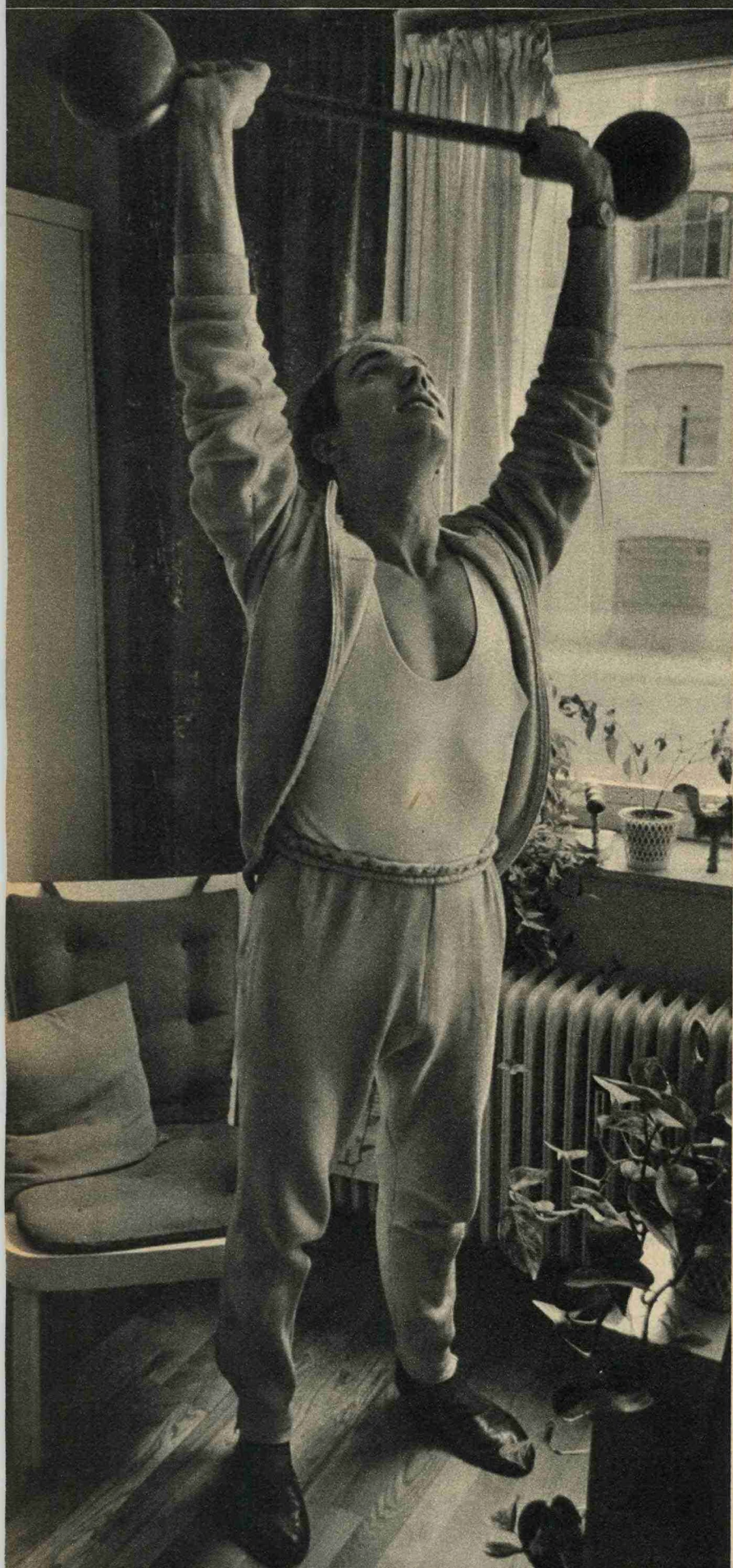

ENE MEN STÆRK

Den forgudede Otto Brandenburg vil ikke lade sine følelser dræbe populariteten. Teen-agerne skal ikke tro, drømmene om ham er urealistiske

TEKST: ANNETTE WINDING

FOTO: VAGN HANSEN

DET maa godt komme ud, at Otto Brandenburg ryger fyrre cigaretter om dagen og bruger tre kvarter af hver morgen til vægtløftning for at faa tjæren ud af lungerne igen. (Detaljerne i denne vedligeholdelse af aandedrætsorganerne skal De blive skaanet for, men sagt i fortrolighed synes han heller ikke selv, den er rar).

Derimod bliver popsangerens følelsesmæssige status ikke gjort op for aabent tæppe. Af hensyn til populariteten skulle det nødig komme ud, hvis han begyndte at gaa alt for fast med en pige.

— I andre lande, siger han, er det skam nævnt i enhver grammofonkontrakt med en ung sanger, at han helst ikke maa gifte sig, og det er jo meget naturligt. Tænk paa alle de teen-age-piger, der har forelsket

sig i et billede eller en stemme. Mon ikke deres drømme ville tage en brat afslutning, hvis de fornemmede, der ikke var noget at drømme sig til? Og mon ikke de ville være mindre tilbøjelige til at købe sig fattige i hans plader, hvis de ikke drømte om ham?

Vi sænker altsaa et hemmelighedsfuldt slør over denne del af Otto Brandenburgs tilværelse.

Til gengæld skal det af hensyn til de unge mennesker, der kunne tænke sig at efterligne Otto Brandenburgs publikum i Løgstør — som i begejstring masede og skubbede saa kraftigt for at naa deres idol, at han maatte søge tilflugt i en mørk garage for flere timer — oplyses, at den 25-aarige sanger er i stand til at klare en hvilken som helst situation med de bare næver. Gennem

(fortsættes næste side)

Otto Brandenburgs lækre aabne sportsvogn er helt ny. — Selv om To Lys Paa Et Bord ikke vandt hverken det ene eller det andet, kom den til at betyde en hel del i økonomisk henseende for den unge rock-sanger.

Tre kvarters bøj og stræk med fyrre kilo hver morgen. Ikke for at faa kræfter, for det har han. Naar gymnastikken af og til foregaar til musik, er det ikke hans egen. — Jeg spiller kun de gode, King Cole og Frank Sinatra.

Saadan ser han ud, den 25-aarige forhenværende maskinarbejder. Hvem kan undre sig over, at en pige skrev til ham: »Jeg er tretten aar og har blaa øjne og en lang lys hestehale. Min far har en gaard paa halvtreds tønder land, og jeg drømmer meget tit om dig om natten«.

to Brandenburg indsynger meget nøgt noget paa dansk, for hans plader ville helst kunne sælges i hele verden.

ENE MEN STÆRK

(fortsat fra side 16)

fire aar gjorde han sig glimrende bemærket som amatørboxer, men maatte holde inde, fordi resten af de Four Jacks syntes, det virkede paa-faldende paa en scene, at han saa ofte optraadte med et blaat øje eller en opsvulmet overlæbe.

Det er ni aar siden, Brandenburg begyndte at synge. Først sammen med Poul Rydi Jensen i et par aars ubemærkethed, senere som en af de fire.

For to aar siden blev han uvenner med de andre i vokalensemblen, han syntes ikke, de fornyede sig tilstrækkeligt.

— Saa stod jeg altsaa dér og tænkte, at der jo var noget nyt noget, der hed rock. Saa øvede jeg mig i to maaneder (Stig Lommer stillede venligst ABC-teatret til raadighed, da sangeren dengang boede i et selv-istandgjort, men ikke lydisoleret pulterkammer paa Vesterbrogade), og saa begyndte jeg altsaa i Ridder-salen i en Cabaret med Sigrid Horne Rasmussen. Den lukkede altsaa, og saa kom jeg paa en turné med blandt andre Grete og Jørgen Ingmann. Ingen af os fik nogen sinde vores penge, men det gik jo meget godt altsammen, og saa begyndte jeg altsaa at indspille plader.

Resten af historien bør vi kende. Sksten af hans numre udødeliggjort i uforgængeligt materiale og sendt paa markedet to og to med et charmerende portræt paa omslaget. En af pladerne, What Do You Want To Makes Those Eyes At Me For og Dukke Lise, er solgt i 50.000

eksemplarer foreløbig. Til orientering skal en plade ud i 15.000 eksemplarer for at være solgt godt.

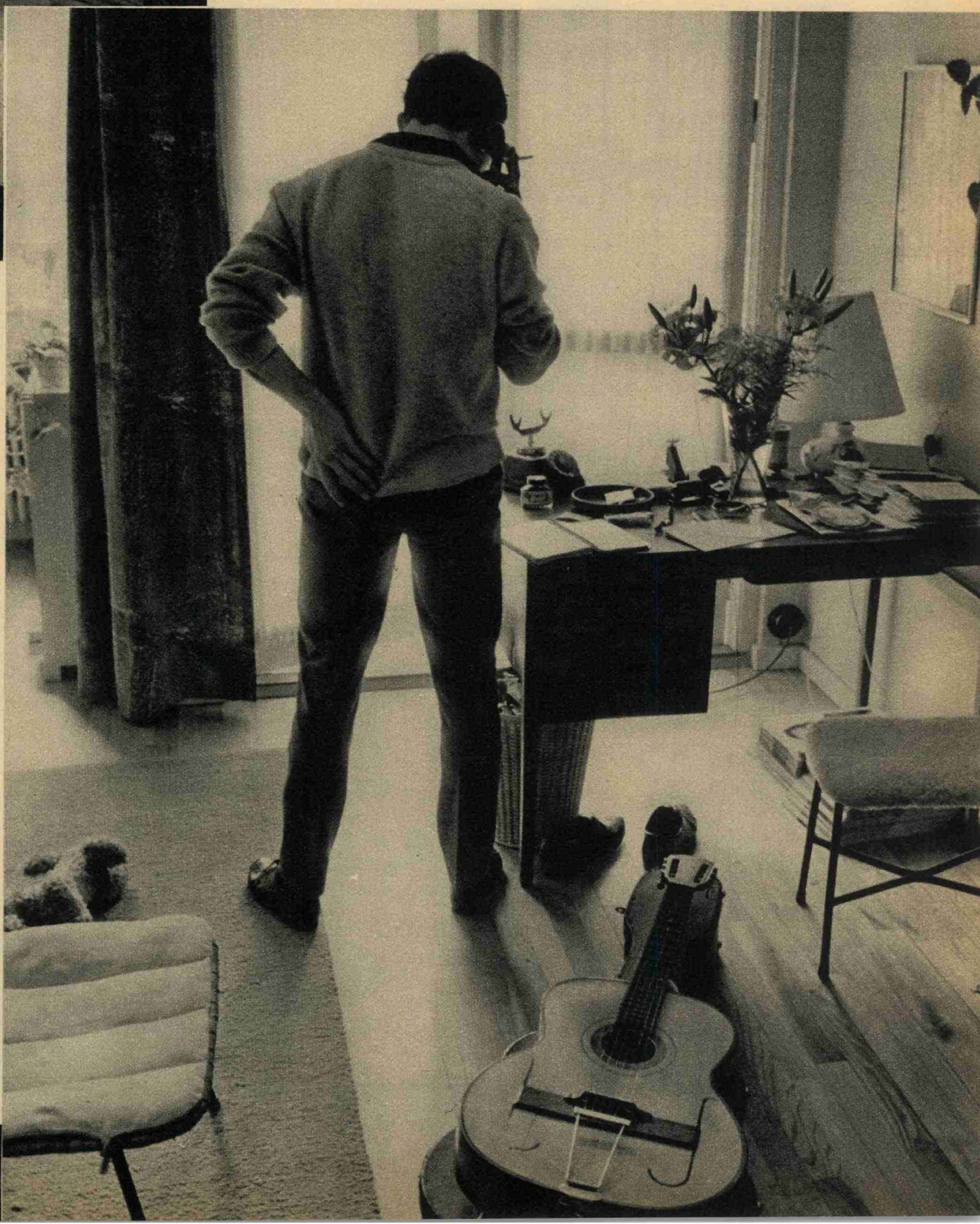
Der er dannet adskillige fan clubs til hans ære (i en af dem har man den ordning, at for hver 500 — femhundrede — medlemmer skal ét en tur i byen med »the man himself«), og posten bringer ikke under 50 beundrerbreve om dagen, skønt der paa døren til den moderne et-værelses lejlighed paa Tagensvej staar Jørgensen for at narre. Det kan undertiden have sine vanskeligheder at faa skubbet døren op, for Otto Brandenburg er bogstavelig talt kun hjemme en dag om ugen. Resten af tiden rejser han fra den ene forening til den anden landet over (han er engageret hver aften indtil marts 1961). Af og til maa han ogsaa en tur til Tyskland, hvor han foreløbig har indspillet fire plader og i øvrigt har planer om at flytte ned (hvis han ikke giver efter for drømmen om et idyllisk hus paa landet) af hensyn til skattevæsenet. Og i den nærmeste fremtid skal han til Stockholm for at medvirke i et fjernsyns-show, til Finland paa turné og til Norge for et par optrædender.

Otto Brandenburg øver sig aldrig. Naar han faar et nyt nummer, kommer han et par timer før, han skal

optræde og synger teksten igennem med sin faste guitarist. Maaske lidt ejendommeligt paa baggrund af hans utilfredshed med tidligere kollegers uvilje mod at forny sig.

— Jamen, jeg fornyr mit repertoire, ikke min stil. Jeg synger stadig rock og har i sinde at fortsætte med det. Ganske vist er der ikke nogen, der ved, at jeg gør det — derfor maa jeg blandt andet til forskel fra alle øvrige rock-sangere godt optræde i K.B.-Hallén — for folk kan kun høre, det er rock, naar de faar det at vide.

»Folk« i denne forbindelse er vist lige saavel Otto Brandenburgs fans, som de, der ikke kender noget videre til den tidligere maskinarbejder. Men for hans skyld er det ligegyldigt — saa længe han kan køre rundt i sin aabne sportsvogn, bliver stiv i nakken af at skrive sit navn paa billeder — trykt i enorme oplag og for enorme summer — og træet i hovedet af at finde paa ny drejninger af autografen for at det ikke skal blive for kedsommeligt. Saa længe han kan faa en 13-aarig pige til at rødme dybt og lykkeligt ved at skrive Hello-Helle og hjertelig hilsen i hendes bog, og saa længe skattevæsenet kræver summer, det er værd at nævne, klager han ikke.

telefonen ringer uafbrudt, naar han er hjemme. Hans nummer er hemmeligt.

Adskillige teen-agers har fundet ud af, hvor Otto Brandenburg bor, og dørklokken kimer lige saa ofte som telefonen. Sangeren har vænnet sig til bagudgange, for popularitet kan, selv om Otto Brandenburg meget nødig ville undvære den, blive en plage.

Med mellemrum tager han sig sammen og signerer fotografier i flere timer. Autograferne er meget forskellige, han synes, det bliver for ensformigt at lave den samme igen og igen.

